

KAPITOLA

3

Žiadne pozvania je jedno zo školských pravidiel.

Mobily musia zostať v batohu je to druhé.

No aj tak sme prosíkali pána učiteľa Harbora, aby dovolil Angele pustiť počas prestávky z jej mobilu video *Mae vraví*.

Pán učiteľ sledoval cez okno triedy čísla na vonkajšom teplomeri. Potom si pomädľil ruky a pozrel na dvor. „Viete čo,“ povedal nám. „Piknikový stôl na ihrisku už odmrzol a nie je na ňom ani sneh. Prinesiem si notebook a vezmem ho von.“

„Jupí!“ zajasali sme. Bola som si istá, že nás počuje celá škola.

Pán učiteľ Harbor sa usmial. „Tanec je veľmi zdravá aktivita počas prestávky,“ skonštatoval.

Nie je ľahké tancovať v hrubých zimných vetrovkách a rukaviciach. A je tiež zjavné, že niektoré decká poznajú choreografiu lepšie než iné. Tie menej znalé sa snažia dostať bližšie k obrazovke notebooku, aby stíhali pohyby opakovať.

„Mám nápad,“ povedal pán učiteľ Harbor po tom, ako nás pár minút pozoroval. „Lucy a Lottie, poďte sem dopredu. Tak vás budú môcť ostatní sledovať a zároveň počúvať spev Mae.“

S Lottie sme sa na seba usmiali a prešli dopredu skupinky. Cítili sme sa, akoby sme boli tanečná skupina.

„Pridajte sa k nám, pán učiteľ!“ vykrikol David.

„Áno!“ pridali sa k nemu ostatní žiaci.

Najprv to vyzeralo, že pán učiteľ odmietne, no potom pokrčil tvár a nakoniec povedal: „Budem robiť chyby, no skúsím to.“

